

CHUYỆN HAI CÁI TÊN VÌ... BA TÔI

Lúc tôi được sinh ra, má muốn đặt tên tôi là Kim Thoa để cùng vần Th với các anh chị em trong nhà, nào Thanh, Thăng, Thu, Thủy, Thiện, Thúy, Thoa.... và còn nhiều tên vần Th... nổi tiếp trong tương lai mà má cũng đã nghĩ trước rồi, để tới đâu là đặt tới đó.

Ba tôi đến xã làm giấy tờ, nhằm lúc người nhân viên hộ tịch đang lim dim thường thức trên radio bài hát *Căn Nhà Ngoại Ô* với tiếng hát của cô ca sỹ xinh đẹp Kim Loan. Có lẽ bị nhập tâm, rồi nhập luôn vào... giấy khai sinh của tôi thành Kim Loan thay vì Kim Thoa. Khi ba tôi quay trở lại, nhận tờ giấy, bèn thắc mắc, ông “hộ tịch” nhìn ba tôi cười hối lỗi, nhưng vẫn cố thuyết phục:

- Tôi hỏi thật nhé, giữa cái tên Kim Thoa bình thường và cái tên Kim Loan đang nổi như cồn, “*em ơi trái đất vẫn tròn, chúng mình hai đứa vẫn còn gặp nhau*”, thì ông chọn cái tên nào cho con gái cưng của ông?

Ba tôi nghe cũng xuôi tai, lại vốn tính cả nể, dễ chịu, nên vui vẻ mang giấy khai sinh về nhà.

Thấy má tôi hơi buồn, ba bảo: “Thì ở nhà vẫn cứ gọi nó là Thoa, còn trên giấy tờ là Kim Loan, có chết thằng Tây nào đâu!” Và từ đó tôi có hai tên, một tên do má tôi đặt, một tên do ông hộ tịch đặt.

Có điều, cái tên Thoa là tên thân mật trong nhà, lại được xài nhiều nhất. Cả gia đình tôi, xóm tôi, bạn bè thân và họ hàng làng nước, đều chỉ gọi tôi là Thoa cho đến tận bây giờ, thậm chí có rất nhiều người không hề biết tôi có tên giống nàng ca sỹ “Căn Nhà Ngoại Ô”. Cũng vậy, các bạn học của tôi, nếu không thân, cũng không thể biết tôi có tên gọi ở nhà là Thoa.

Lần đó, có anh bạn học chung ngoài Sài Gòn, định đến nhà tôi chơi mà không báo trước, vì anh ta tự tin đã nhớ tên con hẻm nhà tôi. Anh ấy từng tuyên bố:

- Hẻm Bàn Cờ rồi hơn canh hẹ, anh còn tìm ra, huống gì hẻm Gò Vấp xóm em, chỉ là chuyện vặt!

Anh ấy quả là có kinh nghiệm “tìm hẻm” nên đã đến đúng con hẻm xóm tôi, nhưng xui thay, gặp ngay thằng Tùng, cái thằng khôn lanh nhứt xóm. Thằng Tùng trả lời rành rọt:

- Xóm này em thuộc tên từng người, và không có ai tên Loan hết á!

Anh ấy vẫn kiên nhẫn:

- Em có chắc không? Thôi để anh diễn tả chị ấy cho em nghe: chị để tóc ngang vai, mắt một mí lót, dáng cao cao...

- Xóm em có mấy chị như thế, ai biết anh muốn chị nào?

- À, chị ấy đi chiếc xe đạp màu vàng, có cái giỏ xe phía trước thắt cái nơ đỏ, hơi... màu mè cái lương đó cưng ...

- Xời ơi, vậy là chị Thoa! Anh còn kể thiếu cái kẹp tóc xanh xanh trên đầu chị ấy, và còn cái răng khểnh nữa...

- Đúng rồi! Đúng rồi!

Thằng Tùng cự nự:

- Sao nãy giờ anh không nói rõ, làm mất thời giờ của em!

Rồi nó dẫn anh ấy đến tận cổng nhà gặp tôi, cười lập công:

- Nè chị Thoa, em phải đưa anh bạn chị đến đây vì em biết con chó nhà chị... dữ nhứt xóm này nhưng nó nhìn thấy mặt em quen, sẽ không sủa bậy.

Trước khi quay đi, nó còn dặn tôi:

- À, lần sau chị có mời ai đến nhà chơi, thì nhớ nói chị có hai tên nha, kéo tội nghiệp “người ta”!

Bây giờ xin trở lại chuyện ba tôi.

Khi qua định cư bên Mỹ theo diện ODP, ba còn tuổi lao động, nên vào làm trong hãng thịt bò ở Liberal, Kansas. Tại đây, họ phân chia công việc theo sức lực khả năng. Công việc của ba là cầm một cái móc nhọn nhỏ bé, cỡ bằng một bàn tay, khi dắt đuôi bò treo trên băng dây chuyền chậm chậm đi qua, ba chỉ việc cầm cái móc đẩy khúc thịt đuôi to tổ chẳng ấy về một phía để anh Mễ to lớn ở hàng bên cạnh thuận tiện dùng dao cắt xẻo. Ba tôi luôn tự hào vì còn làm ra tiền, không cần nhờ vả con cái, không ăn bám chính phủ Mỹ. Với vốn liếng tiếng Pháp kha khá từ hồi còn bên nhà và tiếng Anh na ná giống nhau nên ba học tiếng Anh chỉ hiểu lổm bõm nhưng cũng... đủ xài, đủ

để “nói chuyện” với tên cai (supervisor), cộng thêm “ngôn ngữ tay chân” và bản tính vui vẻ nên không có trục trặc gì. Thậm chí có lần ba còn làm “thông dịch” giúp anh chàng miền biển mới qua từ Việt Nam không biết nửa chữ tiếng Anh. Bữa đó, anh chàng đi làm muộn, bị tên cai tra hỏi, đang ú ớ thì ba đi tới, anh chàng năn nỉ ba giải thích giúp là anh ta ngủ quên vì đồng hồ báo thức bị hư. Ba mỉm cười nhìn tên cai rồi nói gọn lỏn: “He sleep forget!” vậy mà tên cai hiểu và thông cảm, cho qua!

Liberal là một town nhỏ xíu, vắng vẻ trong tiểu bang Kansas, nên mấy người Việt làm chung hăng bò đều biết nhau. Mùa đông tuyết rơi ngập trời, lạnh lẽo, ba biết mấy người độc thân sẽ buồn bã cô đơn nên rủ về nhà, cùng nấu một nồi phở bự (thịt bò tươi rói mua từ hăng về nấu liền, nên mùi phở thơm lừng ngát ngậy). Mọi người ăn uống, xem video ca nhạc của trung tâm Asia hay Thúy Nga, vui đi nổi nhớ nhà bên bờ đại dương. Từ đó, chẳng cần phải mùa đông, mà cứ mỗi cuối tuần là họ lại kéo về nhà ba, mà họ trù mền gọi là “bổ già”, tìm đến không khí thân thương của tình đồng hương trong những ngày đầu trên đất Mỹ.

Sau mấy năm làm hăng bò thì ba đến tuổi hưu. Chúng tôi sợ ba nhớ quê hương làng xóm nên khuyến khích ba về Việt Nam nghỉ ngơi một chuyến. Vé mua cho hai tháng mà chưa đầy một tháng ba đã trở về Mỹ, ba nói:

- Xã hội Mỹ có tự do, dân chủ, đường phố sạch đẹp, thức ăn vệ sinh an toàn quen rồi, giờ về bên kia thấy lạc lõng, không phù hợp. Xa nước Mỹ ngày nào là thiệt thời ngày đó. Mỹ là Number One, không đi đâu nữa!

Sau đó ba dọn qua vùng Little Sài Gòn, Nam California, nơi đó có người anh thứ năm của tôi đang sinh sống, anh làm kỹ sư hăng Boeing tại Long Beach. Nhưng ba không ở với anh tôi mà ở cùng với người anh ruột của ba (tức là bác của tôi). Hai ông xin chung một căn housing của chính phủ, an hưởng tuổi già, không làm phiền các con các cháu.

Sáng sớm ngủ dậy, đi bộ quanh khu nhà cho giãn gân cốt rồi ba bước qua khu Bolsa, đến Hội Người Già, đánh cờ tướng và tán gẫu với mấy người bạn già đồng hương. Buổi trưa ăn trong

mall Phước Lộc Thọ các món “com chí”, xong mua mấy tờ báo tiếng Việt đem về nhà; buổi chiều thanh thoi đọc báo sau giờ cơm tối, xem tivi. Thỉnh thoảng cuối tuần ba đi xe bus lên Casino chơi, hoặc đi thăm người quen.

Thời gian thấm thoát trôi, năm nay ba tôi bước qua tuổi 94, nhờ trời thương, sức khỏe vẫn ổn định, không phải uống thuốc trừ com. Sáu bảy năm trước ba tôi còn đạp xe đạp phon phon trên phố Bolsa nữa cơ! Mỗi lần vợ chồng con cái chúng tôi qua đó chơi, ba chạy xe đạp đi mua trái cây ngoài phố, rồi mua báo tiếng Việt cho tôi đọc. Thở ấy, các tài xế khu Bolsa hề thấy một ông già dáng dấp nhỏ bé, đầu tóc bạc trắng, mỗi sáng ăn mặc chỉnh tề, quần tây áo sơ mi bỏ trong quần, có thắt lưng quần đầy đủ, chạy trên chiếc xe đạp, bên tay lái lủng lẳng bịch trái cây, rau quả và vài tờ báo Việt Ngữ thì chắc chắn đó là ba tôi chứ chẳng ai khác.

Theo tuổi tác lớn dần, ba cũng có những triệu chứng của tuổi già thông thường, là hơi lẳng tai và lẳng trí. Đôi khi nấu com quên tắt bếp, và cũng có đôi lần không nhớ đường đi bộ về nhà, hoặc nhầm tên con, cháu (ba chỉ có tám người con, mười sáu đứa cháu, chắt, cộng thêm đám dâu, rể... thôi à!)

Năm ngoái, đại gia đình tôi có buổi Family Reunion tại Arlington, Texas nhân dịp đám cưới đứa cháu. Tôi là đứa con duy nhất sống bên Canada nên ít gặp ba hơn những anh chị em khác trong nhà, tôi đến trước mặt ba hỏi thăm (và để kiểm tra):

- Ba ơi, con là ai nà? Con tên gì?

Ba liếc tôi, cười khẩy:

- Con Thoa chứ còn ai vào đây!

- Không, con là Kim Loan.

Ba lại cười:

- Thoa Tẹt chứ Kim Loan gì.

Chẳng biết vì lâu quá không xài tới tên thật trong giấy tờ của tôi, hay vì ba tuổi già lúc nhớ lúc quên?

Cũng trong lần họp mặt đó, chúng tôi xúm lại khuyên ba nên dọn về Texas vì các con cháu đông đúc, để nếu lỡ có “bè gì” thì tiện đường chăm sóc. Ba gật gù đồng ý với kế hoạch, sẽ

bay về California chuẩn bị giấy tờ hồ sơ rồi chuyển về Texas. Vậy mà về tới bên đó, ba chẳng có động tĩnh gì. Bà chị Cả phải phone thúc giục thì ba đáp tỉnh bơ:

- Ba chẳng dọn đi đâu hết á! Hồi ở Texas, tụi bay đông quá, ba cãi không lại nên phải giả vờ đồng ý. Chớ ba đang yên lành với Cali ấm áp, cảnh đẹp, về Texas nắng cháy buồn tênh. Ngày ngày ăn xong rồi nằm ngủ hay xem ti vi, có khi lại đổ bệnh!

Ai nói ba tôi lẩn nà!

Bởi vậy, nếu ba chỉ nhớ tên tôi là Thoa mà không nhớ tên Kim Loan tôi cũng chẳng thấy buồn (miễn sao ba vẫn nhớ những chuyện đại sự quan trọng là được!)

Tôi cũng chưa bao giờ buồn vì tên tôi khác vắn Th với các anh chị em trong nhà!

Và tôi thấy tên Kim Loan cũng đẹp lắm chớ!

Kim Loan

MÙA XUÂN CÓ MẸ

Những năm tháng thuở xưa có mẹ
Xuân về với hạnh phúc tuổi thơ
Tôi nôn nao từng ngày ngòì đêm
Tờ lịch rơi nhanh để tôi chờ.

Mẹ dẫn tôi đi phiên chợ sớm
Mua kiệu, củ hành, trái cây tươi
Thịt đùi, đậu xanh và gạo nếp
Kịp gói bánh chưng chiều ba mươi.
Tôi được thoải mái ăn quà bánh
Ngắm người qua lại phố đông vui
Chợ ồn ào âm thanh ngày Tết
Tôi ước thời gian mãi ngừng trôi.

Rồi mẹ may cho tôi áo mới
Hón hờ tôi mặc đón mừng Xuân
Ngây thơ, còn bé tôi nào biết
Mẹ đổi gian lao với tảo tần.

Tôi chạy nhảy, vui đùa khắp xóm
Say mê ngắm những cánh hoa đào
Tung tăng xem người ta đốt pháo
Khoe nhau tiền mừng tuổi xông xao.

Êm đêm là lúc chiều dần tối
Thành thơ tôi ngòì xem tivi
Mẹ lo dọn dẹp nơi nhà bếp
Nũng nịu tôi đòi món chè khuya.

Rồi đến giấc ngủ đầy mộng寐
Rộn ràng tôi thấy trời bướm hoa
Chẳng nghe tiếng thờ dài của mẹ:
“Thêm một tuổi đời sao chóng qua!”

Ôi những mùa xuân của tuổi thơ
Ngọt ngào bao ký ức thiết tha
Bây giờ tôi cũng là người mẹ
Mới hiểu tình kia quá bao la.

Ước gì trở lại mùa xuân cũ
Mẹ đã cho tôi một thiên đường ...

Kim Loan

MẸ VỀ TRONG MƠ

Con biết rằng Mẹ vẫn trở về thăm
Đưa con gái yêu thương và bé bỏng
Phận mồ côi lúc tuổi đời hoa mộng
Tóc còn xanh nhưng đôi mắt chớm sầu.

Để những khi tỉnh dậy giữa đêm thâu
Nỗi trống vắng chưa quen, len lén đến
Hình bóng Mẹ yêu vẫn còn quyến luyến
Cho con đi vào lại giấc nồng say.

Vì Mẹ biết con yếu đuối, thơ ngây
Giông bão cuộc đời còn ở phía trước
Rồi mai đây ai đi theo từng bước
Khuyên nhủ bảo ban, dạy con lớn khôn?

Vì Mẹ biết con sẽ rất cô đơn
Ngày hè khô khan hay đêm đông lạnh
Nước mắt tủi thân trời chiều hiu quạnh
Thổn thức cõi lòng đón gió thu sang.

Nên Mẹ vẫn về âu yếm, dịu dàng
Âm thầm ru con giấc ngủ dịu êm
Sưởi hồn con, nếu mưa rơi mái hiên
Hôn lên tóc giữa những cơn mộng寐.

Dẫu buồn dẫu vui, chẳng cần lo sợ
Con vẫn cười khi hạnh phúc trong tay
Hay khi khổ đau, thất vọng dang đầy
Vì có Mẹ, nên con thoải thuê khóc.

Đã nhiều năm rồi, âm dương xa cách
Là biết bao lần Mẹ đã về thăm
Nơi chốn hẹn hò xoá hết bản khoản
Con nương tựa khi sóng đời xô ngã.

Và từ đó, con trưởng thành mạnh mẽ
Ngày từng ngày, theo năm tháng đi qua
Khắc ghi lòng, tình mẫu tử bao la
Mẹ cho con, suốt đời và mãi mãi...

Kim Loan